

Sjællands Begne. So, han indledebe netop sine Bemærkninger med, at han kunde udtale, at Folketstemningen i Sjælland var decideret imod den af Udvalget foreslaaede Ordning. Men hvoraf veed den ærede Landsthingsmand, hvad der er Folketstemningen i Sjælland? Denne Sag har i lang Tid været bekjendt i Sjælland, og jeg er overbevist om, at man i det Mindste i flere Dele af Landet længe har kjendt min Anskuelse af Sagen. Det er ikke første Gang, jeg har med dette Lovforslag at gjøre. Der laa et Lovforslag fuldt færdigt, da jeg forlod Justitsministeriet i December 1859, hvori der var udtalt Tanken om eet Oверformynderi, og denne Plan havde været omsendt til alle Oверøvrigheders Erklæring, saa at jeg er overbevist om, at min Anskuelse af Sagen er nøie be- kjendt netop i den Egn, som den ærede Landsthingsmand omtalte, hvor ogsaa jeg har mange Bekjendte, som vist ikke vilde have undladt, hvis de havde en anden Anskuelse af Sagen end jeg, at meddele mig den, for derved at bevæge mig til at bringe en anden Ordning istand. Jeg troer derfor ikke, at den ærede Landsthingsmand har været heldig, naar han har udtalt, at Folketstemningen i Sjælland var decideret imod det af Udvalget stillede Forslag. Jeg kan oprigtig sige, at jeg har ikke hørt en eneste af de mange Mænd fra Sjælland, med hvem jeg har talt, yttre sig derimod, og det har kun kunnet være tilfredsstillende for Udvalget at høre, at en Mand, der er Embedsmand, Godseier og bosiddende i Sjælland, har udtalt sig i samme Retning som det. — Oверhovedet troer jeg ikke, at denne Sag kan afgjøres efter hvad Provindsboerne ønske. Den ærede Landsthingsmand appellerede til, om nogen af Thyboerne her i Thinget skulde ønske et Oверformynderi hos dem. Det forekommer mig, at det dog er en besynderlig Maade at afgjøre Sagen paa: efter de Ønsker, der i saa Henseende maatte næres. Havde den ærede Landsthingsmand talt om, hvorvidt de fandt det hensigtsmæssigt at faae et Oверformynderi for sig selv, saa havde Sagen stillet sig anderledes. Det afhænger jo ikke af, hvorvidt Nogen ønsker et Oверformynderi for sin Provinds, om Sagen skal ordnes paa den ene eller den anden Maade; Spørgsmaalet er, hvilken der er den hensigts-

mæssigste Ordning, og Udvalget har troet, at den Ordning, det har foreslaaet, er den hensigtsmæssigste. Den høitærede Justitsminister har i selve Motiverne til Udkastet erklæret, at eet Oверformynderi giver den simpleste, letteste og billigste Bestyrelse. Det er det, hvorpaa vi have støttet os, og det er dette, der i Forbindelse med de øvrige Fordele, som Sammenbragningen af alle Oверformynderierne til eet medfører, har bragt Udvalget til det Forslag, som foreligger for det høitærede Thing.

Den ærede Landsthingsmand seilede, naar han udtalte sig, som om det af Udvalget var antaget, at Oверformynderen i Kjøbenhavn kunde uden Samtykke fra sin Foresatte overtage Bestyrelsen af det nye Oверformynderi. Det har Udvalget aldrig tænkt paa. Udvalget indseer jo fuldt vel, at det afhænger af Justitsministeren, under hvem Oверformynderen i Kjøbenhavn forterer, om denne tillige maa overtage Bestyrelsen af det her omhandlede Oверformynderi; men denne Side af Sagen har Udvalget ikke troet det nødvendigt at udhæve, thi den fulgte af sig selv. Derimod har Udvalget troet at burde udhæve den anden Side af Sagen, nemlig hvorvidt Kjøbenhavns Oверformynder var villig til at overtage denne Bestyrelse, thi det er Hovedsagen. Selv om Justitsministeren vilde paalægge ham det, saa kunde han det ikke. Det første Skridt, der er at gjøre for at forene det af Udvalget foreslaaede Oверformynderi med det Kjøbenhavnste under een Bestyrelse, er at rette et Spørgsmaal til Oверformynderen i Kjøbenhavn om, hvorvidt han er villig til at overtage denne forenede Bestyrelse. Det er mig nu bekjendt, at han ikke er uvillig dertil, og naar dette er Tilfældet og man forøvrigt kan enes om de Bilkår, hvorunder det skal stee, har Udvalget ikke troet, at der fra den høitagtede Justitsministers Side vilde møde nogen Vanskelighed i saa Henseende. Det er Grunden, hvorfor Udvalget ikke har omhandlet denne Side af Sagen. — Naar den ærede Landsthingsmand fremdeles yttrede, at han ikke troede, at der blev sparet Meget ved den Ordning, Udvalget har foreslaaet, idet han ikke kunde antage, at den Kjøbenhavnste Oверformynderes Foresatte vilde tillade, at han beholdt den fulde Gage,